

26. fejezet - Emlékek

Harry Piton felé nyújtotta a pálcáját.

- Meglep, hogy együttműködik.
- Van más választásom? - fintorgott a férfi, miközben elvette. - Ki kezdi?
- Természetesen maga. Az én hűségem Dumbledore professzorhoz nem kérdéses.

Harry volt tanára sötét szemeibe mélyesztette tekintetét. Ezúttal nem tartott az elméje elleni támadástól, hiszen bár Piton keményen tartotta magát, sejtteni lehetett, mennyire le van gyengülve. Látta, hogy a férfinak nincs inyére, hogy így alakult a helyzet, de visszafogja indulatait.

- Ha valóban tudni akarja, merre jártunk az igazgatóval, bizonyítania kell, hogy melyik oldalon áll. Tudni akarom miért ölte meg őt!

A sápadt varázsló lassú, vontatott mozdulattal halántékához emelte varázspálcáját, és lehunyt szemmel egy vékony, csillámló emlékfonalat emelt ki elméjéből. A merengőbe ejtve az anyag lágy örvénylésbe kezdett.

- Itt van, amire kíváncsi vagy - intett a kötél felé.
- Maga nem tart velem?
- Nem olyan élmény, amit szívesen megismételnék - húzta el a száját a férfi.

Harry néhány pillanatig a zárkózott arcot figyelte, majd az ezüstösen kavargó emlékebe merítette arcát.

A kastély pincéjében találta magát, Perselus Piton lakosztályában. Éppen a kandalló mellett állt, ahol legutóbb a barátaival beléptek. A bájitaltanár az íróasztalnál ült szokásos fekete talárjában, a szemben lévő karosszékekben, pedig Albus Dumbledore simogatta hosszú, ősz szakállát. Bal keze pont úgy festett, mint amikor Harry utoljára látta, fekete és aszott volt, mintha légegett volna róla a bőr és a hús. Tehát az elmúlt tanévben járhatnak. Mivel ablak nem volt a helységen, Harry a pontosabb időpontot nem tudta meghatározni.

- Perselus, tudomásomra jutott, hogy az életemre törnek. - Piton felkapta a fejét, és tekintetében hitetlenség csillant. - Az ifjú Malfoy megbízásáról van szó. Feltehetően a saját és apja életéért cserébe ki kell oltania az enyémet.

- Az nem lehet! - pattant fel a férfi. Megkerülve az íróasztalt és az idős varázslót, keresztülvágott a helyiségen. A hosszú könyvszekrény előtt fel-alá kezdett járkálni, olyan lendülettel, hogy lobogó talárja szárnyként repkedett mögötte. - Tudja, hogy esküt tettem Narcissának, hogy végrehajtom a fia feladatát, ha ő képtelen lenne rá. Nem lehet, ez a megbízása! Miért pont egy kölyökkel próbálkoznának?!

Az igazgató higgadtan ült tovább, nem is próbálta követni szemével a száguldozó férfit.

- Tudom, hogy így van. Bár nem ismerem közelebbről Voldemort terveit, ebben az egyben biztos vagyok. Sok mindentről tudok, ami a kastélyban történik. A portrék rengeteg olyan dolgot látnak e falak között, amit senki más. - Piton elégedetten végigpillantott lakhelye sima kőfalán, melyen egyetlen egy festmény sem volt. Nem véletlen, hogy ezúttal éppen itt beszélgettek. - Draco Malfoy küldte a mérgezett bort karácsonykor, és a megátkozott nyakék is az ő kezén ment keresztül.

- Akkor miért nem tesz valamit?

- Mivel a megszeghetetlen eskü köt téged, nem akadályozhatom meg a bekövetkező eseményeket. Másképpen kell megközelíteni a dolgot. Úgy kell alakítanunk a jövőt, ahogy számunkra a legjobb lehetőséget nyújthatja.

- Vállalom a halált, ami az esküszegés következtében lesújt rám. Ebből ne csináljon problémát. Tudtam, mit kockáztatok, amikor belementem.

Dumbledore mélyet sóhajtott.

- Szükségünk van rád, Perselus, hiszen te vagy a legfontosabb fegyverünk Voldemort ellen. Nélküled nem tudjuk kiszámítani a lépéseit, és elbukunk ebben a háborúban.

- Ha az én szerepem ennyire fontos, miért nem segíthetek többet?

- Vannak dolgok, amiket nem mondhatok el éppen neked. Túl közel vagy a Sötét Nagyúrhoz, és túl nagy nyomás nehezedik rád így is. Harry lesz az, aki ismerni fogja az egyetlen megoldást, ami által legyőzhetjük őt. A fiú szerepe kulcsfontosságú.

- A jóslat miatt, igaz?

- Egy részét már ismered, hiszen a saját füleddel hallottad annak idején. A többit azonban sajnos nem árulhatom el neked továbbra sem, bármennyire szeretném is. - Az idős férfi, végigfuttatta tekintetét a helyiségen, mintha arról akarna meggyőződni, hogy senki más nincs jelen rajtuk kívül. - Azonban van egy tervem.

Piton megállt, visszaiült a helyére és feszülten várta a folytatást. Látszott, hogy nehezebbre esik egy helyben maradni.

- Felkészítem Harryt, hogy halálom után folytatni tudja majd, amin jelenleg dolgozom. Minden szükséges tudásomat, amivel rendelkezem, igyekszem átadni neki a feladat végrehajtásához. Kezemben van az egyetlen megoldás, ami elpusztíthatja Voldemortot. - Dumbledore elhallgatott, és a bájitaltanárra függesztette áthatóan kék tekintetét. - A te feladatod lesz Draco megfigyelése. Bármit tesz is azonban, semmiképpen ne lépj közbe, hogy ne veszélyeztesd az inkognitodat! Az lesz a legjobb, ha felajánlod neki a segítségedet, vagy a támogatásodat, hátha elárul még valamit, ami hasznunkra lehet. Talán más feladatot is kapott, amiről mindenképpen tudomást kell szereznünk, hogy felkészülhessünk rá.

- Mi lesz, ha a következő próbálkozása sikerrel jár?

- Nem szabad, hogy így legyen. Egyrészt nem akarom, hogy egy ilyen fiatalember, aki előtt még ott az egész élet, gyilkosságot kövessen el. Ha ki tudna törni Lucius árnyékából, talán lenne még esélye rá, hogy más utat válasszon. Véleményem szerint nem lesz képes rá, hogy megöljön. - Piton hitetlenkedve csóválta a fejét, ám az igazgató folytatta. - Másrészt, ha te teszed meg, Voldemort bizalma megerősödik irántad, és még több közvetlen információhoz juthatsz, mint eddig.

- De én nem akarom megölni önt! Ráadásul, ha egy halálfaló nem hajt végre egy feladatot, akár halál is lehet a büntetése, így az ön áldozata feleslegessé válik, hiszen Draco kudarca esetén mindketten meghalunk. Mindhármunk halála tehát teljesen értelmetlen!

- Éppen ezért kell a fiút azonnal elmenekítened, és amikor biztonságban vagytok, felajánlani neki a másik lehetőséget. Vidd el a rokonaihoz, Franciaországba! Vigyáznod kell azonban, mert csak addig vagy biztonságban, amíg ő nem tud az esküdről. Így van esély rá, hogy nem fog visszaélni vele. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy Lucius hatása alatt nőtt fel.

- Jobb lenne, ha egyszerűen megállítaná Dracot, és én meghalnék. Önt nem veszíthetjük el! Százfülé-főzettel bármelyik rendtag kémkedhetne, akár az én bőrömbé bújva is.

- Tévedsz, Perselus. Bárki más azonnal lebukna, és csak még több embert veszítenénk el. A képességeid, a tudásod, a pozíciód, a kapcsolataid, és minden apró információ, aminek birtokában vagy, pótolhatatlanná tesznek téged.

- Hát nem érti, hogy maga nem halhat meg? Mi lesz utána a Roxforttal? Mi lesz a Főnix Rendjével? Ön fog össze mindent, és a Sötét Nagyúr egyedül önt tekinti méltó ellenfelének.

- Éppen ezért, ha én már nem leszek, nyeregben érzi majd magát, úgy hiszi majd, ezentúl nem áll útjában senki. Talán könnyebben vét hibákat, amit felhasználhattok ellene. Már nem vagyok a régi. Korom és a sérülésem esendővé tett. A Rend és a Roxfort a halálom után egyaránt Minerva kezébe fog kerülni, akiben maximálisan megbízom. Kiválóan fogja ellátni a feladatait.

- Nem kérheti, hogy öljem meg! Kérjen inkább bármi mást!

- Tudnom kell, hogy végrehajtod, amit kérek, ha itt lesz az ideje! Ezen áll vagy bukik minden. Nem akarok újabb Megszeghetetlen Esküvel terhelni, ha nem muszáj. Csak akkor tudunk győzni, ha te hozod a híreket, és Harry végzi a dolgát. Egyedül te segítheted őt, hogy sikerüljön megállítania Voldemortot. Halálom után tőletek függ majd minden.

Piton lehajtott fejjel ült a székekben, megadva magát az igazgató akaratának. Amikor végre felnézett, tekintete elszánt volt.

- Megteszem, mert maga kér rá. Azt viszont tudnia kell, hogy bármilyen lehetőséget találok, arra hogy elkerüljem, élni fogok vele.

- Köszönöm, Perselus. Sajnálom, hogy ilyen helyzetbe hoztalak.

Albus Dumbledore felállt, és szomorú tekintettel nézte a szótlanul maga elé bámuló férfit. Ezután sarkon fordult, majd - Harry testén keresztül -, a kandallóba lépett és eltűnt, a hopp por nyomában fellobbanó tűz zöld lángjaiban.

Harry ismét Aberforth Dumbledore pincéjében találta magát, maga előtt látva az összefonott karral és összeszorított szájjal várakozó Pitont. Leroskadt egy székre, és csak nézett maga elé. Próbálta feldolgozni, amit az imént megtudott.

- Mi volt az, amiért ennyire megbízott magában? Mi bizonyítja, hogy valóban végig hozzá volt hűséges, és Dumbledore mellé állt a háborúban?

- Amiről beszélünk, már nem az első Megszeghetetlen Eskü volt az életemben. Az elsőt Albus Dumbledore-nak tettem, sok-sok évvel ezelőtt. A pontos tartalma csak rám tartozik, de annyit mondhatok, hogy Aberforth volt az eskető.

- Tehát ő végig tudta, és ezért bízik magában továbbra is... - Harry elgondolkodva bámulta a padlót. - Már csak azt nem értem, hogy miután megtette, amit ígért, miért tört mégis az életére Voldemort? Hiszen a cél az volt, hogy a tette által közelebb kerüljön hozzá. Miért nem sikerült?

- Elárultak. - Piton hangja szinte egykedvűnek tűnt. Látva a fiú hitetlenkedő tekintetét tovább beszélt. - Úgy sejtem, saját szemekkel láttad, hogy Draco nem volt képes végrehajtani a gyilkosságot. Ott voltál, igaz?

Harry elszoruló torokkal bólintott.

- Ha őt elpusztítja a Nagyúr, az mindkettőnk életének végét jelenti, és Albus áldozata értelmét veszítette volna. Ezért Dracot elmenekítettem, és felajánlottam neki, amit az igazgató úr javasolt. Felfedtem magam, és a talán nem annyira fényűző, de legalább biztonságos jövőt ajánlottam fel neki, a rokonainál, Franciaországban. - Keserű fintorral nyugtázta Harry figyelmét. - Arra viszont nem számítottam, hogy ő az életéért és az előrelépés lehetőségéért cserében felad Voldemortnak. Nem hittem, hogy valóban velejéig gonosz, bíztam abban, hogy mivel ölni sem tudott, még nincs teljesen a sötétség hatása alatt. Tévedtem.

- Ezek szerint maga csak addig él, amíg Malfoy sértetlen? Nem tart attól, hogy vissza fog élni ezzel?

- Ha meghal, vagy annyira megsérül, hogy életveszélybe kerül, akkor nekem valóban végem. Szerencsére nincs tudatában az esküm létezésének. Előbb-utóbb valószínűleg a tudomására jut, vérbeli mardekárosként azonban bizonyára eltitkolja a dolgot. Várható, hogy a Sötét Nagyúr, vagy más jóakaróm, rajta keresztül akar majd bosszút állni az árulásomért.

- Tudja, hogy hol van most? Azt hiszem, futólag találkoztam vele karácsonykor: Luciust látogatta meg az anyjával az Azkabanban. Azt állította magáról, hogy ő Devon Malfoy, a saját unokatestvére.

- Gondoltam, hogy visszatér az anyjához. Tudja, hogy sokat kockáztat, nem csoda, ha más külsőt visel. Honnan tudsz te erről?
- Harry figyelmen kívül hagyta a kérdést, és a hallottakon morfondírozott. Valami más is az eszébe jutott.
- Valóban maga felügyelte a szülei házát?
- Igen. A Nagyúr mindig tudja, mivel kínozza leginkább az embert, bár ebben az esetben még ő sem látott tisztán. Feltettem a védelmi varázslatot amit kért, így csak az léphet be oda, akin rajta van a Sötét Jegy. Tudtam, hogy Aberforth is riasztóbübjokat helyezett el, így mindig észlelte, ha itt jártam.
- Be kell mennem abba a házba. Maga tud segíteni?
- Nem hiszem, hogy sok értelme lenne. Még én sem szívesen teszem be oda a lábamat. Már nem sok esélyed lenne észrevétlenül bejutni, ha magammal vinnék, akkor sem. Hamarosan újabb őrt küldenek ide helyettem.
- Akkor minél hamarabb be kell jutnom, mielőtt ez megtörténik. Utána már minden esélyem odalesz. Maga és Aberforth is veszélybe kerül, ha mások is járnak majd ide.
- Csak nem aggódsz miattam? - húzta el a száját Piton. A cinikus mosoly láttán Harry a fejét rázta.
- Úgy tűnik, szükségem lesz magára, bár még magam sem tudom elhinni. - Hitetlenkedve csóválta a fejét, azután kotorászni kezdett a zsebében és ismét megszólalt. - Válaszolnia kell még valamire.
- Még mindig nem hiszed, hogy egy oldalon állunk? - Pattant fel a férfi ingerülten.
- Most másról van szó. - Harry végre elővette a cirkalmas „M” betűvel díszített ékszer, mely hűvösen pihent a tenyerén. Mardekár medálja aranyosan csillan a gyertyafényben. - Mit tud erről?
- Piton arca még jobban elszürkült, mint eddig, vonásai kővé keményedtek.
- Hogy került hozzád?
- Az íróasztala alján találtuk elrejtve. Meglátogattuk Mundungus Fletchert az Azkabanban. Ő árulta el, hogy magához került. Ezt kerestük a lakosztályában.
- Nagyon fontos lehet számodra, ha még oda is elmentetek, hogy a nyomára akadjatok. - Piton hangja enyhén rekedtesnek tűnt, ahogy folytatta. - Tudod, hogy mi ez?
- Tisztában vagyok vele, hogy ez Mardekár Malazár utolsó fellelhető ereklyéje. - Harry nagyon vigyázott, hogy nem áruljon el egyszerre túl sokat. - Maga mit tud róla még?
- Farkasszemet néztek egy rövid ideig. Mindketten a másiktól várták a feleletet.
- Úgy látom, csak az a kérdés, ki tud *többet* - szakította meg a néma szempárbajt Piton.
- Harry újabb ötlettől vezérelve szabad kezét lassú mozdulattal ruhája másik zsebébe mélyesztette, és Piton szeme elé emelte a vékony láncon lógó, hamis medált. Árgus szemekkel figyelte a férfi reakcióit. A volt bájítaltantanár rezzenéstelen arccal meredt az ékszerre. A felületes szemlélő semmit sem vett volna észre a szobormerev arcvonásokon, ám Harry már megtanulta, hogy Pitonon ne is próbáljon kiigazodni. Csupán a férfi sötét szemeit nézte, amint a pupilla villanásnyi rezdülése elárulta, hogy a látvány igenis hatással van rá.
- Felismerte?
- A férfi felváltva nézte a fiú kezeiben a két tárgyat.
- Ez a másik, hogyan került hozzád?
- Harry úgy érezte, el kell mondania valamennyi információt, hogy a másik kiegészítse a történetet, és végre világossá váljon, mi miért történt.
- Azon az utolsó estén, egy tengerparti barlangban jártunk Dumbledore professzorral. Mardekár medáljáért mentünk oda. Sorra leküzdöttük a különféle akadályokat, amiket Voldemort állított az ereklye őrzésére. A medál egy kőtáliban volt, egy mérgező hatású bájital alatt, amit Dumbledore professzor utasítására meg kellett itatnom vele, hogy hozzáférjünk. - Elszoruló torokkal nyelt egyet, majd sóhajtva folytatta. - Kifelé már annyira gyenge volt, hogy alig bírtuk visszaverni az inferusok támadását, és hoptanáskor is nekem kellett vezetnem őt. Roxmortsba érve rögtön megpillantottuk a sötét jegyet a torony felett, így egyenesen odarepültünk. A többi gondolom, már tudja...
- Piton továbbra is némán bámulta az ékszer.
- Tehát ez okozta a gyengeségét. Azt hittem, az átkok miatt volt, amit a többiek rászórtak mielőtt megérkeztem. Most már mindent értek...
- Egy zöld színű folyadék volt a mérge. - Harry arca keserű fintorba torzult. - Azt mondta, akkor visz magával, ha mindent megteszek amit mond, de ennél rettenetesebbet nem is kérhetett volna. Már alig volt öntudatánál a szenvedéstől mire a bájital elfogyott. Én mérgeztem meg.
- Tévedsz. Én voltam - mondta a férfi, és még zárkózottabb tartást vett fel, szorosabbra fonta maga előtt karjait, és hátat fordított.
- Hogy érti ezt? - kérdezte Harry értetlenül.
- Azt a bájitalt én készítettem el, mindkét alkalommal. A bűbáj, ami a folyadékban lévő tárgyat hozzáférhetetlenné teszi, amíg meg nem isszák, a Nagyúr fejlesztése volt. - Lassú léptekkel járkálni kezdett a kis helyiségben, és vontatott hangon folytatta. - Sok évvel ezelőtt, még mielőtt elveszítette volna a hatalmát, megkért egy különleges főzet elkészítésére. Akkor sejtelmem sem volt, mire kell, de élvezettel dolgoztam az izgalmas kihíváson. A bájital elfogyasztója lelkébe hatolva, az illető számára legfontosabb értékek, vagy szeretett személyek maga által okozott pusztulásának vízióját vetíti elé. A trauma és az önvád hatására ép elmével szinte lehetetlen túlélni, még akkor is, ha fizikailag felépülne a mérge hatásából. - Ismét megállt, és rövid idegit maga elé meredt. Harry nem mert közbeszólni,

lélegzet visszafojtva várta a folytatást. - Nem sokkal később, az egyik fiatal halálfaló, akit néhány társával együtt bizonyos régi kódexek felkutatásával bíztak meg, megdöbbentő dolgot talált. A családi könyvtárban ráakadt az egyik keresett fóliánsra, és kíváncsiságában beleolvasva rájött, mire készül a Nagyúr. Amit talált rettegéssel töltötte el, és ráébredt, hogy aki ilyesmire képes, az csakis pusztulásba döntheti a világot. Nyomozni kezdett, reménykedve, hátha keresztezheti valami módon a terveit, és így hozzám is eljutott. Hamar rájöttem, hogy valamiben sántikál, és egy kis *Veritas serummal* könnyedén kiszedtem belőle, mi tud. Egy halhatatlanságot biztosító, kiszakított lélekdarabról beszélt.

- A horcrux... - suttogta Harry alig hallhatóan. A szó nem kerülte el a férfi figyelmét, meglepetten pillantott rá.

- Nem akartam hinni neki, ezért utánajártam a szavainak. A fiatal halálfaló, ...

- Regulus Black - szúrta közbe Harry, mire Piton bólintott, és ismét a félbeszakítás észrevétele nélkül folytatta.

- Ő mindenképpen el akarta hagyni a Nagyurat, ám rövidesen ráébredt, hogy ez nem lehetséges. Mindent egy lapra tett fel, és mivel nem tudta magában tartani tovább a titkait, beavatott engem is a terveibe. Rövidesen kiderítettük a helyszínt. Mivel jól tudtuk, hogy egyetlen embernek nincs esélye megszerezni a horcruxot, vele tartottam. - A Harry kezében lévő hamis medálra mutatott. - Ezt hozta magával, egy pár soros üzenettel, hogy az eredeti helyére tegye. Ő itta ki a bájitalt, én pedig újat töltöttem a helyére, azután kihoztam, és hazavittem a Black-házba. Ott helyben végrehajtottunk néhány bonyolult varázslatot, és bár nem volt könnyű, sikerült elpusztítanunk a benne lévő lélekdarabot. - Piton újra járkálni kezdett a fal mentén. - Másnap, elkeseredésében, vagy a bájital hatására, ezt nem tudom, merényletet próbált elkövetni a Nagyúr ellen. Bellatrix LeStrange azonnal kiszúrta unokatestvére szokatlan viselkedését, és még azelőtt megölte, hogy a közelébe kerülhetett volna. Azt hittem, ezzel minden megoldódott. Amikor néhány éve kiderült, hogy Mógust megszállta a Nagyúr, világossá vált számomra, hogy valamit elrontottunk, de mivel a témával nem foglalkozik semmilyen irodalom, nem jutottam több információhoz.

- Csak annyit rontott el, hogy nem mondta el mindezt Dumbledore-nak. - Harry vádló tekintettel nézett Pitonra. - Akkor minden másképpen alakult volna. Voldemort nem egy horcruxot készített, hanem hétfelé szakította a lelkét. Ezek felkutatásán dolgozott az igazgató, és részben sikerrel is járt. Egyet sikerült megsemmisítenie, de egyik kezének épségével fizetett érte. Egyet elpusztítottak maguk, egyet pedig én.

- Te???

- Még másodikban történt. Voldemort mágikus naplója, ami megszállta Ginny Weasleyt, és arra kényszerítette, hogy kinyissa a titkok kamráját, szintén egy kezdetleges horcrux volt. Csak a véletlenül múlt, hogy a baziliszkus kitörött mérgefogával sikerült elpusztítanom, mielőtt még újra testet ölthetett volna.

Piton szeme egy pillanatra elkerekedett a meglepetéstől, de nyomban úrrá lett a vonásain.

Látszik, hogy megviselte a sérülés, hiszen sosem szokott kiesni a szerepéből - gondolta Harry.

- Tehát ezt titkolta annyira előlem... Mi van a többivel?

- Az egyik valószínűleg Hugarbug csészéje, aminek tudjuk, hogy a birtokába jutott. Feltehetőleg a kígyó, Nagini is hordoz egy lélekdarabot, ezért tudja annyira jól irányítani őt Voldemort. Valamit elrejtett a Szükség Szobájában is, és most azon törjük a fejünket, hogyan juthatunk hozzá. Előfordulhat, hogy annak idején, az én megtámadásom alkalmával is egy horcruxot akart létrehozni, ezért kell feltétlenül bejutnom a házba és utánajárnom. Az utolsó lélekdarab a testében van. Más nyomot eddig nem találtunk.

- Mi ez a többes szám? Ki tud még erről?

- Az igazgató úr tanácsára még a Rend vezetőjét sem avattam be. Csak a barátaim, Ron és Hermione azok, akiknek elárulhattam, a horcruxok létezését, és a jóslat teljes tartalmát. Végig velem kutattak a Roxfort teljes könyvtári állományában, együtt voltunk az Azkabanban is, és átkutattuk a lakosztályát. Csak magáról és a bájitalról nem tudnak.

- Van valami tervetek? - Leplezetlen cinizmus csendült ki Piton hangjából.

- El kell pusztítanunk minden horcruxot, mert csak ezután lehet megölni Voldemortot. Sejtlemem sincs ugyan, hogy mi módon, de nekem kell végezniem vele, legalábbis a jóslat szerint. Most, hogy már nincs a közelében, akár el is árulhatom magának. Így szól:

„Közeledik az Egyetlen, aki diadalmaskodhat a Sötét Nagyúr fölött... azoknak születik, akik háromszor dacoltak vele, s a hetedik hónap halála szüli őt... A Sötét Nagyúr egyenrangúként jelöli meg, de benne olyan erő lakik, amit a Sötét Nagyúr nem ismer. És egyikük meghal a másik keze által, mert nem élhet az egyik, míg él a másik...„

- Most már mindent tud, ami ahhoz kell, hogy eldöntse, akar-e segíteni a küldetésemben. Ugyan már nem térhet vissza kémkedni mint eddig, mégis sok mindent megtudhatnak magától. Dumbledore professzor legalábbis azt mondta, számíthatok a segítségére, bár ez egyelőre eléggé hihetetlennek tűnik számomra.

- Muszáj most döntenem? - húzta el Piton a száját.

- Ha nem áll mellém, törölni fogom az emlékezetét. Előbb-utóbb úgyis elfogják, és nem kockáztathatjuk, hogy Voldemort tudomást szerezzen a horcruxai pusztulásáról.

- Dumbledore végakarata számomra is hasonló utat jelölt meg. Aberforth mennyit tud?

- Keveset. Legalábbis a horcruxok létezését nem.

- Nem szabad őt veszélybe sodornunk ezzel. Megpróbálom rávenni, hogy hagyja el ezt a helyet, amíg újra biztonságos nem lesz. - A férfi maga elé meredve hangosan szötte tovább gondolatait. - Valóban be kell mennünk a házba, megnézni találunk-e valamit. Utána amint lehet, elmegyek innen. Van egy biztonságos hely, ahol meghúzhatom magam, és igyekszem Aberforth-t is magammal vinni. Összeszedem a hasznos információkat, aztán átgondolom, mit tehetünk.

- Hogyan fogom felvenni magával a kapcsolatot?

- Ne álmodozz, Potter. Majd *én* kereslek, ha mindent elrendeztem. Tudsz még patrónus idézni, ugye?

- Persze.

- Legközelebb elemezzük amit eddig megtudtatok, és megnézem az emlékeidet, hátha rájövök még valamire. Addig átnézem a horcruxok elpusztításához használható módszereket is, mert nem hinném, hogy legközelebb kéznél lesz egy baziliszkusz fog.

Harry próbálta elrejteni meglepettségét a férfi hozzáállása láttán. Piton szűkszavú, ám tárgyilagos kijelentései, és ahogy a problémára vetette magát, annyira természetesnek és logikusnak tüntek, hogy szóhoz sem jutott.

- Most először ennék végre valamit, aztán megtanítalak rá, hogyan lehet Patrónus segítségével üzenet küldeni. Ha ezzel megvagyunk, és felkészültél, átmegyünk a szomszédba - tette még hozzá a férfi, mire Harry csak bólintott, és felrohant a konyhába, hogy készítsen néhány szendvicset. Még nem igazán tudta felfogni, az új helyzetet.